

Forfatter: Larsen, Karl

Titel: Udrag fra De, der tog hjemmefra

Citation: Larsen, Karl: "De, der tog hjemmefra 3: Bedre Folks Børn. Cand.phil.'en, Farmaceuten, Boghandleren", i Larsen, Karl: *De, der tog hjemmefra 3: Bedre Folks Børn. Cand.phil.'en, Farmaceuten, Boghandleren*, Gyldendalske Boghandel. Nordisk Forlag, 1912-1914, s. 175. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-larsenk_14-shoot-idm140082306140912/facsimile.pdf (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: De, der tog hjemmefra 3: Bedre Folks Børn. Cand.phil.'en, Farmaceuten, Boghandleren

Manden sagde i Aften, at det var mest Profit for mig at blive staaende hele Aaret, for der var slet ikke noget at gøre i Vintermaanederne uden Staldtjenesten („og naar den er forbi, sætter Du Dig ganske rolig ind ved Kakkellovnen og læser i dine Bøger“), og dog vanker der om Vinteren foruden fuld Løn Jul- og Nytaarsgaver. Vort Værelse er uhyre elegant i Hovedbygningen imellem de andre Soveværelser. Tæppe paa Trappen og fint nyt Tæppe over hele Gulvet hos os. Ekstraftt Sengetæppe. Den Slags bød Olsen i Brooklyn ikke paa. — Noroton ligger 40 miles fra New York, omgivet af henrivende Skove og med Vand til alle Sider . . . Alle Farmene her er Herskabspladser („Gentlemen places“) ligesom Skodsborg hjemme, og om Søndagen vrimler her med elegante Køretøjer. For at det kan blive til noget, byder Noroton paa 3 Kirker (til en Plads mindre end Hellerup), og da der langs Landevejen mellem de andre Avertissementer findes smaa Bibelskrifter malede, saa formoder jeg, at der ogsaa findes noget Missionsvæsen her. Saa heller ikke i den Henseende kan jeg klage.“

5. Juli-Brevet fra samme Aar bekræfter, at „jeg ikke er bleven køligere i min Begejstring for Noroton, siden jeg sidst skrev dig til. Foruden de mange Behageligheder ved Pladsen, som jeg har opregnet i mit Brev, byder den nemlig paa Strandbade i frisk Vand direkte fra Hovedoplaget — Atlanterhavet — saa henrivende salt og frisk, som jeg ikke har prøvet det før. Vi gaar i Vandet paa Gaardens Grund, idet Skoven gaar lige ud til en af Atlanterhavets Bugter. En anden Fordel ved at bo ved

Stranden er den, at her aldrig er for hedt, idet Atlanterhavet stadig sender en af Skovene afdæmpet Brise ind over os. Den, der kender noget til New Yorks Temperatur (højeste Temperatur i Juni Måned var 108 Grader i Skyggen d. v. s. saa meget som 30—40 Grader af den Størrelse, I holder i Danmark), vil vide, hvad det vil sige, altid at have frisk Luftning. I de sidste 14 Dage har vi høstet Hø. Derved fik jeg Lejlighed til at vise min Færdighed i at bruge en Le, idet jeg havde at slaa alt, hvad Maskinen ikke kunde tage. Det gik godt nok — bedre end da jeg blev betroet en Hest og Hestrive. Jeg havde nemlig aldrig før haft med en Hest at bestille og kendte ikke de engelske Ord for hyp, staa osv. Det fik jeg dog snart lært, men da jeg en Dag stod et Øjeblik ned af Riven, saa løb Hesten hjem og smadrede efter bedste Evne baade Rive og Seletøj. Saa fik vi lavet begge Dele i Orden igen, men to Dage efter lykkedes det det samme Bæst (Hesten, ikke mig), at knække Hjulakslen af. Nu er det dog ogsaa repareret for to Dage siden, men Smeden erklærede, at selv om det ogsaa var lavet saa stærkt, han formaaede, saa vilde han dog ikke garantere, at Riven vilde holde, naar jeg igen vilde rive Træer op med den — eller samle Stengærder i Bunke — og der er 3 Agre endnu at rive! . . . Apropos! Jeg kunde ønske, at Du i dette Øjeblik kunde sidde her paa mit Værelse med Udsigt over Søen, hvor der vrimler med Skibe — og saa høre Klokkespillet paa Methodistkirken give en Snes henrivende Salmemelodier til bedste . . .

Det var et galt Udtryk, jeg brugte, da jeg kaldte

min Principal Theaterdirektør. Han er Skuespildirektør ell. rettere Skuespilejer. Intet Theater her har sit faste Personale, Theaterdirektøren har kun Theater med Mandskab, almindeligt brugelige Rekvizitter og Kulisser og nogle Statister. De dygtige Skuespillere og -inder lader en eller anden Forfatter skrive et Stykke efter hans eller hendes Anvisning og afpasset efter de Kræfter, han eller hun har skrabet sammen. Saa lader Direktøren for det nydannede Selskab forfærdige alle Rekvizitter osv., rejser Landet rundt og giver Stykket 1 Uge i hver By — aldrig mere. Slaat Stykket an, spiller han det hele sit Liv, som f. Eks. en Skuespiller, der nylig døde. Han rejste omkring med et tysk Selskab og fik derved lært den morsomme „anglo-germanske“ Dialekt. Saa lod han i 1868 (otte og tres) en Mand skrive et Stykke „Fritz“, hvori han var Hovedpersonen og spillede Anglogerman. Det slog an, og lige til for 1 Maaned siden har han 6 Gange ugentlig i mere end 20 Aar spillet „Fritz“. Nu vil hans Søn fortsætte Forretningen og for Resten af sit Liv spille „Fritz“ . . .

— Paa Trods af sine beskedne økonomiske Forhold sender Harald dog pr. 13. Septbr. „fem Dollars, som jeg vil bede Dig benytte for en fornuftig Fødselsdagsgave for Fader.“ Iøvrigt er „alt ved det gamle,“ han er kun lykkelig ved at kunne berette, at „din lille Broders Navn vil i disse Dage blive læst af nogle hundrede tusinde Personer. I forrige Uges War-Cry [*Feltraab, Krigsraab, Titlen paa Frelsens Hærs officielle Organ*] var der nemlig et Forslag om, at hver U. S. Soldat skulde give 1